

Grote vragen, grote vragen - wat zijn de grote vragen voor begeleiders? De eerste voor mij is: wat ben ik nou eigenlijk aan het doen? Ik luister naar wat de ander zegt en kijk hoe hij erbij zit. Ik krijg gedachten, laat ze resoneren en zeg wat terug. Een vraag, een observatie, een ervaring. Samen boetseren we een gesprek dat, als het lukt, de ander helpt bij het oplossen van een probleem.

In mijn gesprekken kom ik iedere keer weer meer te weten over de wegen van de mens. Hoe mensen dingen aanpakken, hoe ze denken. Wat hen aantrekt, waar ze voor weglopen en hoeveel manieren daarvoor zijn. Het doet me denken aan mijn eigen vragen en worstelingen. 'O ja, zo ja', denk ik vaak. Mijn gesprekspartners zijn meestal niet zo ontspannen. Ze zitten bij mij aan tafel, omdat ze een probleem hebben waar ze graag vanaf willen. Een probleem dat ze als het ware onder hun arm meenemen naar het gesprek. Hopen dat

ik iets ga zeggen of doen waardoor het verdwijnt. Maar dat kan ik helemaal niet. Hun probleem ligt opgeslagen in hun lijf, hun gedachten en de interactie met mensen die er niet bij zijn. We praten over dingen die ver buiten mijn bereik liggen. En toch ervaart de ander iets dat invloed krijgt op zijn handelen. De uitwisseling van geluiden en blikken verandert zichtbaar iets in het lijf. Waardoor iemand een paar dagen later anders reageert op een opmerking van

zijn baas, collega of partner. En zich daar dan beter over voelt. Heb ik dat als begeleider voor elkaar gekregen? Heeft mijn klant het zelf gedaan? Waren we als twee stenen die zich door schuring naar elkaar gevormd hebben? Linksom of rechtsom, het effect is er keer op keer. Maar hoe ...?

Dat brengt me bij de tweede grote vraag, nu ik merk dat ik zo vaak invloedrijke gesprekken kan voeren. Moet ik dan wel begeleider blijven? Of wordt het tijd om mijn vleugels uit te slaan en een andere baan te zoeken? Aan de slag te gaan als leraar, om kinderen

te beïnvloeden zodat ze zichzelf wat minder onhandige patronen aanleren? Leidinggevende worden in een organisatie die onder druk staat, zodat ik uitval help voorkomen, in plaats van dat oplossen aan de achterkant? Er als verpleger voor zorgen dat ouderen ook aan het einde van hun leven nog echt contact ervaren?

In onze maatschappij gaan steeds meer mensen buiten de eigen kring op zoek naar hulp. Misschien

moet ik als begeleider niet langer buiten staan wachten tot ze me komen roepen. Maar er zelf in stappen, en hulp en steun aan elkaar terugbrengen in het contact van alledag.

Grote vragen

Bastiaan VAN GILS

Ir. B.J.C.M. van Gils is eigenaar van Veranderhulp te Apeldoorn en redactielid van dit tijdschrift. Website: www.veranderhulp.nl. E-mail: bastiaan@vangils.org.